

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

'Εν 'Αθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 37

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

'Εν 'Αθήναις ..... φρ. 8.—
 Τῶς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
 'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
 'Εν 'Ρωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία 'Ιουλίου Μαρύ, (μετὰ εικόνων), μετάφρ. Β'. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αϊμυλίου Ρισβούργ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία 'Εκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

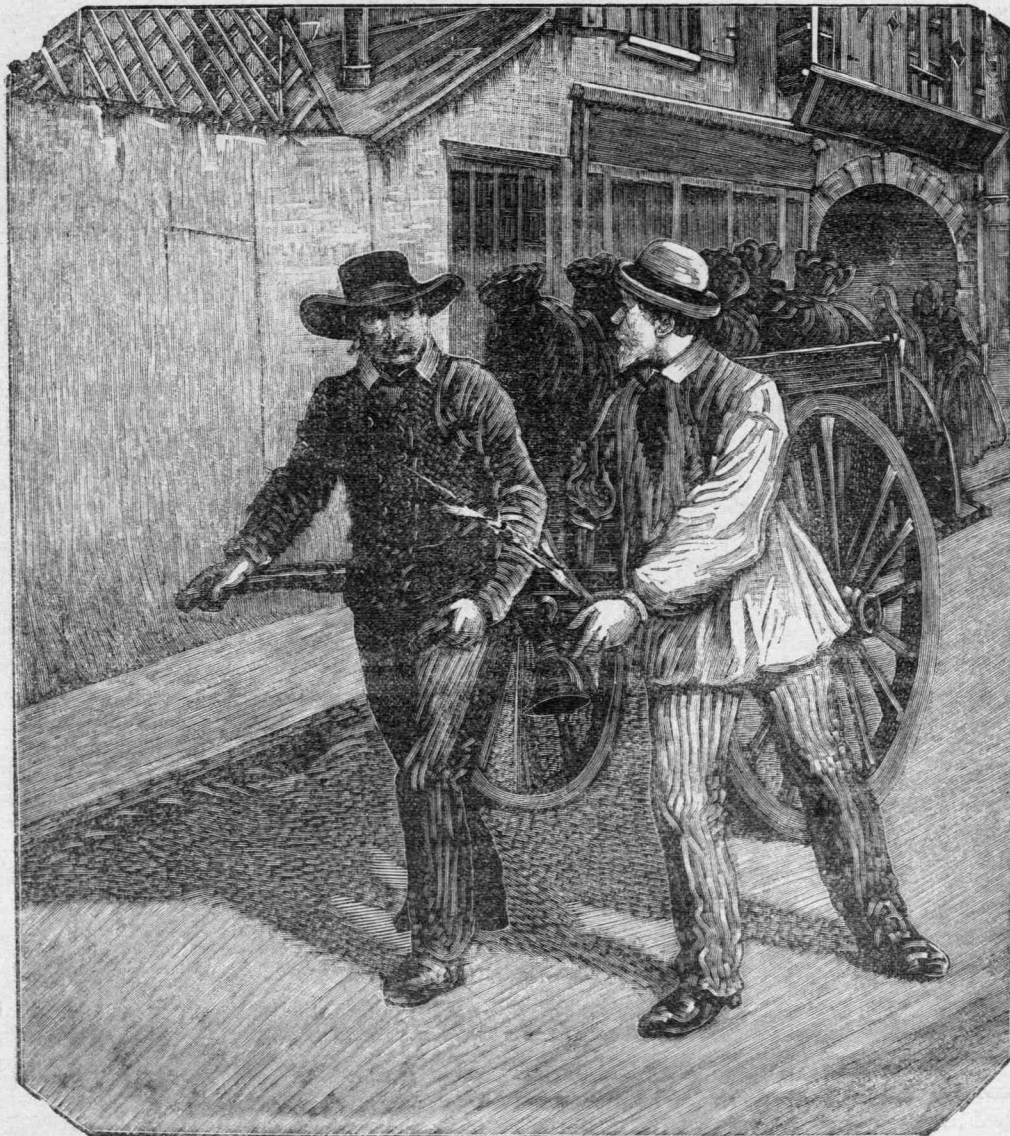
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς 'Αθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Καὶ πῶς πηγαίνει ἡ δουλιὰ ; ἠρώτησεν ὁ ὄργανοπαίκτης. (Σελὶς 258).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Δαγκέρ ἐν τούτοις ὀλονέν προυχῶρει.

— Ἀλλὰ παράδοξος τῆ ἀληθείᾳ ἡ ἰδέα τοῦ ἄλλου, νὰ ἔλθῃ εἰς τοιαύτην ὥραν νὰ κάμῃ ποδόλουτρον εἰς τέρμα βορβορῶδες, ἐν ᾧ μόνον βδέλλαι καὶ βάτραχοι ὑπάρχουσι... Καὶ οὐδὲ τὰ ὑποδήματά του ἀφῆρσεν.

Αἴφνης ἡ σκηνὴ μετεβλήθη.

Ὁ Δαγκέρ ἀνεσκήρτησεν ὡς εἰ κατελήφθη ὑπὸ μαγνητικοῦ ρεύματος προερχομένου ἐκ τῶν βλεμμάτων τοῦ μὲν Κρασσοκανάτα ἐκ τῶν πρῶσω, τοῦ δὲ Πενσῶν ἐκ τῶν ὀπίσω.

Ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐλκύσῃ αὐτὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ, συνήτησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ζανζῶτ.

Τὰ βλέμματά των συνητήθησαν, εὐκόλως δ' ἠνῶσι τὸν τρόπον τοῦ Δαγκέρ ἐκ τῆς ἀνασκιρτήσεως, ἣν ὑπέστη.

Ἡσθάνθη ἑαυτὸν λιποψυχῶντα, τὰ γόνατά του ἔτρεμον.

Κατὰ τὴν κρίσινον ὁμως ἐκείνην στιγμὴν δὲν ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν του.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐπαίζετο ἡ ζωὴ του. Κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσποιήθη ἀδιαφορίαν ὡς εἰ οὐδὲν εἶχεν ἴδει.

Ἀφοῦ δ' ἐπ' ὀλίγον ἔμεινεν ἔτι, ἐπανῆλθε βαθμηδὸν ἐπὶ τῶν βημάτων του.

Εἶτα ἔλαβε θήκην ἀπὸ τοῦ θυλακίου του, ἀνῆψε σιγάρον καὶ ἔβη πρὸς τοὺς θάμνους.

Ἐκεῖ ἐξηφανίσθη!

Ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸ Κρέιλ.

Ρίγη πυρετοῦ κατεῖχον αὐτόν. Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, ὁ δὲ τρόμος τῶν χειρῶν του μετεδίδοτο εἰς τὰ ἦνια τοῦ ἵππου, ὅστις ἔβαινε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς εἰ ἤθελε ν' ἀναπαραστήσῃ τὴν παραχρῆν τοῦ πνεύματος ἐκείνου, ὅστις διηύθυνεν αὐτόν.

Τί συνέβαινε τῷ Δαγκέρ;

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἠσθάνετο μόνον τρόπον, ἀλλὰ τρόπον φρικώδη, νοσηρὸν... μηδενίζοντα καὶ καθιστῶντα αὐτὸν ἀνίσχυρον. Μόνον νὰ φύγῃ μακρὰν τοῦ δάσους ἐκείνου ἐπόθει.

Πρὸ μικροῦ ὀλίγου δεῖν ν' ἀπώλεσθῃ.

Ἀπὸ τοῦ βορβοροῦ τοῦ ἔλους θὰ ἐξῆγε τὸν δερμάτινον μάρσιπον τοῦ Βαλόν, τὸν περιέχοντα τὴν περιουσίαν, δι' ἣν ἐξετέλεσε τὸ ἔργλημα.

Καὶ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον συμβεβηκός; πῶς νὰ δικαιολογηθῇ; δὲν συνελάμβανετο οἰοῖναι ἐπ' αὐτοφῶρῃ:

Καὶ ἔτρεμε βιαίως ἐπὶ τῆ ἀναμνήσει τοῦ κινδύνου, ὃν πρὸ ὀλίγου διέτρεξεν.

Ὅτε ἀνέλαθεν ὀλίγον θάρρος, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ δάσους, ἐπειράθη νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

Τί ἤθελεν ἐκεῖ ὁ ὀργανοπαίκτης;

Μήπως τυχαίως εὕρισκετο πλησίον τοῦ ἔλους τῶν Ἐλάφων; Αὐτὸν εἶχε συναντήσῃ τὴν προτεραίαν, τῷ ἐπρότεινε δὲ νὰ τὸν

προσλάβῃ ὑπηρετήν. Αὐτὸν ἐπίσης εἶχε συναντήσῃ ὅτε ἐξηνητημένος εἶχε καθῆσει ἐν μέσῃ ὁδῷ ἔν' ἀναπνεύσει.

Αὐτὸν τοῦτον εἶχε συναντήσῃ ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, τὴν νύκτα τοῦ φόνου τοῦ Βαλόν.

Καὶ ἤρξατο ἀμφιβάλλων ἂν ἐκ τύχης μόνον συνητᾶτο μετ' αὐτοῦ.

Μήπως ὁ Ζανζῶτ συνδεόμενος μετὰ τοῦ Γεράρδου, εἶχε λάβει τὴν ἐντολὴν νὰ τὸν παραφυλάττῃ.

Πῶς ὅμως τὸν ἠκολούθησεν, ἀφοῦ καθ' ὁδὸν οὐδὲν παρετήρησεν ὀπισθεν του. Ὅσω ταχύπους καὶ ἂν ἦνέ τις, δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ παρακολουθήσῃ ἄμαξαν ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνουσαν.

Ἄρα ὁ Κρασσοκανάτας εὕρισκετο πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔλος.

Μήπως τὸν ἀνέμενεν; ἢ μήπως χάριν λαθρεμπορίας εὕρισκετο ἐκεῖ;

— Ἄν ὁ Κρασσοκανάτας, ἐσκέπτετο ὁ Δαγκέρ, ἦλθεν ἐκεῖ διὰ νὰ λαθρεμπορήσῃ, τοῦτο δηλοῖ ὅτι δὲν ἔχει ὑπόνοιάν τινα. Ἄν προηγήθη ἐμοῦ, τοῦτο σημαίνει ὅτι γνωρίζει τὴν κρύπτην ἐν τῷ ἔλει τοῦ μαρσίππου... Ἀλλὰ πῶς τὴν ἀνεκάλυψεν; Ἀδύνατον... Ἄ! ἂν τὸν ἐκρυπτα εἰς τὸ δάσος εὐκόλως θὰ ἀνεκαλύπτετο ἴσως... ἀλλ' εἰς τὸν βορβορον, ἐν μέσῳ τοῦ ἔλους...

Ἡρξατο καθησυχάζων.

Ἀνέπνευσεν εὐρέως.

— Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ καθησυχάζει. Ὁ Κρασσοκανάτας ἦτο ἐκεῖ διὰ λαθρεμπορίαν. Μὲ εἶδε, μὲ παρετήρησε μὲ φυσικὴν περιέργειαν. Ἐροβήθην διὰ τὸ τίποτε.

Ὅτε ἐπανῆλθεν οἱκοὶ εἶχεν ἀνακτῆσει τὸ θάρρος του.

— Ἐμπρός! ἔλεγε, πρέπει νὰ ἐπαναρχίσω... ἀλλὰ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἐξεπλάγησαν ἰδόντες αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ τόσον ταχέως.

Μόλις πρὸ δύο ὥρῶν εἶχεν ἀναχωρήσει.

Μόνον τὴν ἐσπέραν τὸν ἐπερίμενον.

Ἴνα μὴ ἐγεῖρῃ ὑπονοίας ὁ Δαγκέρ κατερχόμενος τῆς ἀμάξης ἐπροφασίσθη ὅτι ἠσθάνετο πολλὴν κακουχίαν καὶ ἀδυναμίαν, ὅτι δὲ δὲν ἔμεινεν εἰς θήραν, φοβηθεὶς ὑποτροπήν.

— Ὁ κύριος βλέπει πῶς δὲν εἶχα ἀδικον! εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Δαγκέρ ἐπανελθὼν οἱκοὶ, μὲ ὄλην τὴν ἡσυχίαν, ἣν εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ, ὑφίστατο ἐν τούτοις ἀγωνίαν, ἣ δὲ ἡμέρα διῆλθεν ἐργώδης.

Εἰς ἕκαστον κτύπον ἐν τῷ κιγκλιδῶματι ἠσθάνετο τὸ αἷμά του παγῶνον εἰς τὰς φλέβας του.

Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις παρῆλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου τινός.

Ὅταν ἐνύκτωσεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἄν οἱ πρῶτοί μου φόβοι ἦσαν βίασιμα, ἂν ὁ Κρασσοκανάτας εἶχεν ὑποπτευθῆ τι, τὴν ὥραν ταύτην θὰ ἤμην φυλακισμένος καὶ θὰ εἶχον ἀνακριθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. Κατεκλιθῆ καὶ ἐκοιμήθη.

Ἄς ἀναδράμωμεν κατὰ τινὰς ὥρας.

Ἄς ἀφῆσωμεν ἀναπαυόμενον τὸν Δαγκέρ καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων, ἐνθα ἀφῆσαμεν τὸν Ζανζῶτ καὶ τὸν Πενσῶν.

Ὅτε ὁ Δαγκέρ ἐξηφανίσθη, ὁ Κρασσοκανάτας ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ κινηθῇ, γοιυπετῆς καὶ βαθέως σκεπτόμενος.

Προσεπάθει νὰ ἐξιγνήσῃ τὸ μυστήριον.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ καταδιώξῃ τὸν ἄθλιον, ἀλλ' ἦτο ἀργά.

Ἦκουε τὴν ἄμαξαν τρέχουσαν καὶ οὐδὰμῶς ἀμφεβάλλεν ὅτι ὁ οὕτω σπεύδων ἦτο ὁ Δαγκέρ.

— Τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐκεῖ; διηρώτα ἐαυτὸν παρατηρῶν τὸ ἔλος.

Ἐπειδὴ δὲ ἐπίστευεν ὅτι ἦτο μόνος, ἠγέρθη καὶ μετέβη εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ ἦτο ὁ Δαγκέρ τοὺς πόδας ἔχων ἐν τῷ ὕδατι.

Ἐπροχώρησε βήματά τινα, τὸ δὲ ὕδωρ ἀνήρχετο ὀλονέν μέχρις οὐ ἔφθασε μέχρι τῶν μηρῶν αὐτοῦ.

Δὲν ἐφθάνεν ὑψηλότερον.

Τὸ ἔλος δὲν ἦτο βαθύ.

Τέλος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Μὰ τὴν πίστιν μου, καλῆτερα θὰ σκεφθῶ ἐξω ἀπὸ τὸ νερό.

Καὶ ἐξεληθὼν τοῦ ἔλους ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς ὄχθης.

Ὁ Πενσῶν δὲν εἶχε κινηθῆ ἀπὸ τῆς κρύπτῃς του.

Παρετήρησε πυρετωδῶς καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ ὀργανοπαίκτη.

Λεπτὰ τινὰ παρῆλθον.

— Μήπως θὰ κοιμηθῇ; ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Ἠγέρθη ἠρέμα.

Ὁ Ζανζῶτ ἦν τόσο ἀπησχολημένος, ὥστε οὐδὲν ἤκουσεν.

Αἴφνης ὁ Πενσῶν, λαβὼν ξηρὸν τινὰ κλάδον ἐξεσπενδόνισεν αὐτὸν εἰς τὸ ὕδωρ πλησίον τοῦ ἐπαίτου.

Οὗτος ἀνεσκήρτησεν ὡσεὶ κατελήφθη ὑπὸ πυροβολισμοῦ.

Ἀνηγέρθη καὶ ἐστράφη.

Εὐρίθη ἐνώπιον τοῦ ψευδοῦς Ἄλσατοῦ, ὅστις ἤρξατο γελῶν.

— Αἶ, αἶ! σύντροφε, τί κάμνεις ἐδῶ;

Μήπως ψαρεύεις βατράχους;

Ὁ Κρασσοκανάτας ὠχρίασεν ἐξ ὀργῆς.

Ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐμέθυσεν αὐτὸν τὴν προτεραίαν.

Καὶ ἀνεμνήσθη πασῶν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐσπέρας.

— Λοιπόν, ἐγὼ θὰ σέ ῥωτήσω κάτι ἄλλο, εἶπε.

Καὶ ὠρμήσας κατ' αὐτοῦ τὸν ἔσεισε βιαίως.

Ὁ ψευδὴς Ἄλσατος οὐδεμίαν προέβαλεν ἀντίστασιν.

— Θὰ σέ ἐρωτήσω πῶς βρίσκεσαι ἐδῶ, καὶ δὲν κοιμάσαι εἰς τοῦ κύρ Ἀντώνη διατί μὲ ἠκολούθησες;...

— Ἐγὼ νὰ σέ ἀκολουθήσω; εἶπεν ἐκπληκτος ὁ ἐργάτης, χωρατεύεις, κύριε Κρασσοκανάτα! Ἐγὼ ἦλθα διὰ περίπατο...

— Τέτοια ὥρα;

— Μοῦ ἀρέσει ὁ περίπατος τὸ πρῶν μὲ τὴν ὁροσίαν εἰς τὸ δάσος....

— Ἐχεις πολλὴ ὥρα ἐδῶ;

— Ναί, μία ὥρα... ἴσως καὶ παραπάνω, ἴσως λιγώτερο...

Καὶ ἐκάμμυσε τὸν ὀφθαλμὸν ἐμφαντικῶς. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ἐκπλήξει διατηρῶν ὁ Ζαν-

ζότ δεν ώμίλει, ὁ Ἄλσατος ἐξηκολούθησεν :

— Εἶδα μάλιστα ἓνα παράξενον ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἔκαμε ποδόλουτρο εἰς τὸ βάλτο.

Ὁ Κρασοκανάτας ἐσιώπα πάντοτε.

— Εἶδα καὶ τοῦ λόγου σου, κύριε Κρασοκανάτα, πῶς ἔκαμες ποδόλουτρο... νά, ἐλέρωσες τὸ πανταλόνι σου... "Α! ἄ!...

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ ὀργανοπαίκτης ὀργίλος, ἄκουσε καλὰ τί θὰ σοῦ εἰπῶ.

— Ἄκούω.

— Θὰ μοῦ κάμης τὴν χάριν νὰ φύγης... γρήγορα.

— Ὅχι.

— Δὲν φεύγεις :

— Δὲν φεύγω.

— Πῶς ;

— Τὸ δάσος εἶναι ἐλεύθερο, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ περιπατήσω...

— Ὅχι ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχι μου ὅμως.

— Μὰ μοῦ ἀρέσεις, Κρασοκανάτα, σοῦ τὸ εἶπα ἐχθές...

— Εἰς ἔμένα ὅμως δὲν ἀρέσεις καθόλου.

— Μοῦ κακοφράνεται, θέλω ὅμως νὰ περιπατήσω μαζὺ σου.

— Παντοῦ ;

— Παντοῦ. Φοβοῦμαι μὴ σοῦ συμβῆ τίποτε.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Ζανζότ ἦν εἰς τὸ ἔπακρον.

— Βλέπω τί θέλεις, εἶπεν ὁ ἐπαίτης.

— Τί θέλω ;

— Θέλεις νὰ παίξουμε ταῖς γροθιαίς. . .

"Ἐχω ἓνα χέρι μὰ ἀξίζει διὰ δώδεκα, ἐμπρός.

— Δὲν θὰ κτυπηθῶ μαζὺ σου, Κρασοκανάτα. . . Ἐγὼ μονάχα μὲ ληστὰς κτυποῦμαι καὶ τοῦ λόγου σου δὲν εἶσαι ληστής...

— Θὰ σὲ κάμω νὰ κτυπηθῆς...

— Ὅχι, δὲν θὰ κτυπηθῶ.

— Θὰ ἰδοῦμε.

Ἡ πυγμὴ τοῦ Ζανζότ ἔπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἄλσατου, ὅστις ὀπισθοδρομήσας, δὲν ἐκτυπήθη.

Ὁ Κρασοκανάτας δὲν ἐκρατεῖτο πλέον. Ὁρμησεν ἐκ νέου, ἀλλὰ τὴν φοράν ταύτην ὁ Πενσὼν συνέλαβε τὴν πυγμὴν του μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του καὶ ἐσφιγξεν αὐτὴν ἰσχυρῶς, ὥστε νὰ παραλύσῃ πᾶσαν τοῦ Ζανζότ κίνησιν.

Ὁ ἐπαίτης ἐκαυχῆθη εἰπὼν ὅτι ἡ χεὶρ του ἤξιζε διὰ δώδεκα.

Αἱ δύο χεῖρες τοῦ Πενσῶν κατίσχυσαν.

Ὁ Κρασοκανάτας, τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἐψιθύρισεν :

— "Α! ἂν εἶχα τὰ δύο μου χέρια, θὰ σοῦ ἔδειχνα.

Αἴφνης ὁ Ἄλσατος μετέβαλε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του καὶ παταγωδῶς ἐγέλασε.

— Κακὰ θὰ ἔκαμες... Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πῶς κτυποῦμεθα μαζὺ...

— Ὁ καρβουνιάρης ! ὁ καρβουνιάρης ! εἶπεν ὁ Ζανζότ. "Α! τὸ ἐκτάλαβα, ἄθλιε, πῶς εἶσαι κατεργάρης.

Καὶ ἐν παραφορᾷ προσεπάθησε ν' ἀπαλλαγῆ τῶν χειρῶν του.

Πλὴν εἰς ματην.

Ὁ Πενσὼν ἐξηκολούθει γελῶν.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι ὁ καρβουνιάρης, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. . . Βρίσκουμαι ἐδῶ πρῶ-πρῶ διότι πηγαίνω εἰς τὸ καρβουναρικό μου.

— Δυστυχία ! δυστυχία !

— Εἶμαι καλὸς ἐγώ, Κρασοκανάτα, καὶ σοῦ δίδω τὴν ἐλευθερίαν σου, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ μὲ ἀκούσης μὲ ὑπομονήν.

Ὁ Πενσὼν ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ Ζανζότ.

Ὁ ὀργανοπαίκτης ἴστατο ἀκίνητος δάκνων τὰς χεῖρας.

Ὁ Πενσὼν τότε, ἀφίνων τὴν προσπεποιημένην αὐτοῦ προφοράν καὶ ἀφερῶν τὴν περὺκαν καὶ τὴν ψευδῆ γενειάδα, εἶπεν :

— Ἐμάντευσε, κλέ μου Κρασοκανάτα, ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε ἀπὸ τὴν Ὀβέρην, οὔτε Ἄλσατος, οὔτε ἀνθρακοπώλης, οὔτε ἐργάτης...

— Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος... τὸ ἐκτάλαβα...

— Εἶμαι ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος Πενσὼν. Ἄλλ' ἐὰν ἀπὸ τιναν ἡμερῶν σοὶ διηγήθην ἀνοησίας, σοὶ εἶπα ὅμως καὶ τινὰς ἀληθείας. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὑπῆρξα στρατιώτης ὡς σύ. . . Δὲν εἶμαι κακός, ὡς δὲν εἶσαι καὶ σύ... Θὰ φιλιωθῶμεν, θὰ τὸ ἴδης.

Ὁ Κρασοκανάτας ἐσιώπα κάτω νεύων.

— Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνεργοῦμεν ὁ μὲν κατὰ τοῦ δέ, Κρασοκανάτα.

— Πῶς ; δὲν καταλαμβάνω. Μήπως ἐγὼ ἐνεργῶ ἐναντίον σας ; Τί μὲ μέλλει τί κάμνετε ;

— Ἄς ὀμιλήσωμεν λογικῶς, σὲ παρακαλῶ σοὶ ὀμιλῶ ὡς βλέπεις σοβαρῶς... ἐπιδιώκομεν τὸν αὐτὸν σκοπὸν... εἰς μάτην θὰ τὸ ἀρνηθῆς... Εἶσαι ἀκόμη ὠργισμένος, διότι πρὸ ὀλίγου ἐφάνην ἰσχυρότερός σου ! Λοιπὸν σοὶ ζητῶ συγγνώμην. Θέλεις ἄλλο ; Ἐγὼ δὲν μνησικακῶ διὰ τὴν ἀστειότητα, τὴν ὁποίαν ἔκαμες ὅταν μοὶ ἤρπασες τὸν πῖλόν μου καὶ ἤθελες νὰ γνωρίσης ποῖος εἶμαι... Πρῶτος ἐγὼ ἐγέλασα... Μὲ ἠνάγκασες νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ κρατητήριον, ἐμὲ τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα.

Ὁ Ζανζότ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Σοὶ ἔλεγα ὅτι ἐπιδιώκομεν τὸν αὐτὸν σκοπὸν... Ἀλλὰ τί εἶμαι ἐγώ ; ἀστυνομικὸς πράκτωρ. Πρὸς τί μὲ ἀπέσπασαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Λωζιέ ; . . . Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βαλόν. Τί ζητῶ ; Τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ ὑπόθεσι ταύτη, δηλαδὴ τὸν φονέα.

— Μὰ αὐτὸς τώρα εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν.

— Καὶ ἂν ἦναι ἀθῶος ;

Ὁ Κρασοκανάτας ἀνεσκήρτησεν :

— Εἶσθε βέβαιοι ; Αὐτὸ θὰ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν κύριον Γεράρδον.

— Πειπετισμένος δὲν εἶμαι περὶ τῆς ἀθωότητός του, ἀλλ' οὔτε ὁ κύριος Λωζιέ, οὔτε ἐγὼ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Πρέπει νὰ γείνης φίλος μου, Κρασοκανάτα, διότι νομίζω ὅτι συμπαθεῖς πολὺ εἰς τὸν ἰατρόν.

— Τὸν ἀγαπῶ... Ἐγλύτωσε τὴν μάνα μου. Ἐπειτα ἐγὼ γνωρίζω τὴν ἰδικὴν του πολὺν καιρὸν. Εἴμεθα ἀπὸ τὸν ἴδιον τόπον. Καὶ ἄλλα ἀκόμη μὲ συνδέουν μὲ αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία Αἰμυλίου Ριεβούργ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ συμβολαιογράφος ὑπεκλήθη.

— Ὁνομάζομαι Βὰν Ὅσσην.

— Ἐκ τοῦ ἐν Ἀμπελοδάμῳ οἴκου Βὰν Ὅσσην ;

— Εἶμαι ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου.

— Κύριε, λογίζομαι εὐτυχῆς διὰ τὴν γνωριμίαν σας. Ὁ οἶκος Βὰν Ὅσσην εἶναι γνωστὸς εἰς πάντας, ὡς ὁ τοῦ Ρύτσχιλδ.

Οἱ μετὰ τινος ἐμφανίσεως ἀπαγγεληθέντες οὔτοι λόγοι προὐκάλεσαν μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ὀλλανδοῦ.

— Τώρα, κύριε, εἶπεν, ὀφείλω νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι εἶμαι στενὸς φίλος τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ συμβολαιογράφου ἠλλοιώθη παραχρῆμα.

— "Α ! ὑπέλαβε, δὲν ἤξευρον...

Ὁ κ. Βὰν Ὅσσην ἐπανέλαθεν

— Ἐφθασα εἰς Παρισίους σήμερον, δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου Δελασέρ. Μετέβην κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί, περιττὸν δὲ νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ἠπόρησα ἅμα ἔμαθον ὅτι ὁ κόμης Δελασέρ ἀφῆκε ἐν ὄρα νυκτὸς τὴν οἰκίαν του, ὅτι ἐπώλησε τοὺς ἵππους αὐτοῦ καὶ τὰς ἀμάξας του καὶ ὅτι τὸ μέγαρόν του ἐπωλεῖτο. Καὶ δὲν ἐξεπλάγην μόνον, κύριε, ἀλλ' ἀνησυχῶ μάλιστα καὶ πολὺ περὶ τοῦ φίλου μου. Διχτὴ ἡ ἀναχώρησις αὐτῆ, ἥτις ὀμιᾶζει πρὸς φυγὴν ; διατί πωλεῖ τὸ μέγαρόν του ; Εἶπατέ μοι, κύριε, σὰς παρακαλῶ.

— Ἄγνοῶ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον ! ἀνέκραξεν ὁ Βὰν Ὅσσην, τὸ βλέμμα προσηλῶν ἐπὶ τῆς ἀπαθούς μορφῆς τοῦ συμβολαιογράφου. Θέλετε νὰ μοῦ ἀποκρίψετε τὴν ἀλήθειαν.

— Σὰς βεβαιῶ, κύριε, ὅτι δὲν γνωρίζω, ἀνταπήνησεν ὁ κύριος Κορβιζιέ.

Ὁ Ὀλλανδοὺς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ σὰς πιστεύσω, ἐπανέλαθεν εἰπέτε καλλίτερα, κύριε, ὅτι σὰς συνέστησαν τὴν σιωπὴν.

— Εἶναι βέβαιον, ὅτι καὶ ἂν ἐγνώριζον διατί ἀπεφάσιεν ὁ κόμης Δελασέρ νὰ πωλήσῃ τὸ μέγαρόν του, μ' εἶχε δὲ παρακαλέσει νὰ σιωπήσω ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, θὰ ἔμενον ἄφρονος εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας.

— Καὶ ὅμως, κύριε...

— Ἡ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια εἶναι ἐν τῶν πρώτων καθηκόντων τοῦ ἐπαγγέλματός μας.

— Ἀναμφιβόλως, κύριε, ἀλλ' εἰς περιστάσεις τινάς...

— Εἰς καμμίαν, κύριε, διέκοψεν αὐτὸν αὐθις ὁ συμβολαιογράφος. Ἄλλως δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὁ κόμης Δελασέρ δὲν μοὶ ἐνεπιστεύθη τίποτε, ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν, ὅτι δὲν γνωρίζω τίποτε.

Ὁ Βὰν Ὅσσην ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἄφρονος. Ἐφαίνετο κατατεταραγμένος.

— Λυπούμαι, πολύ λυπούμαι, επανέλαθε μετά πόνου ψυχῆς ἤλθον πρὸς ὑμᾶς πολλὰ ἐλπίζων, καὶ τώρα βλέπω ψευδομένης τᾶς ἐλπίδας μου. Τρέφω μεγάλην φιλίαν πρὸς τὸν κύριον Δελασέρ.

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου, κύριε.

— Γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ τὸν κόμητα Δελασέρ;

— Ἐχὼ τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ἀπὸ δεκαπενταετίας συμβολαιογράφος του.

— Καὶ δὲν ἤξεύρατε τίποτε;

— Τίποτε.

— Ὁμολογήσατε, κύριε, ὅτι δικαιοῦμαι νὰ ἐκπλήσσωμαι.

— Ὅσον καὶ ἂν ἔχη στενάς σχέσεις συμβολαιογράφος μετὰ τοῦ πελάτου αὐτοῦ, δύναται πολλὰ πράγματα μολαταῦτα νὰ ἀγνοῇ.

— Ἔστω. Ἄλλ' ἰάν, ὡς πιστεύω, ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ τοῦ κόμητος Δελασέρ, ὀφείλετε νὰ ὑποπτεύετε...

— Θὰ ἦτο ἔνοχος ὁ συμβολαιογράφος ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐξήτει νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ μυστικά τῶν πελατῶν του.

Ὁ Βᾶν Ὅσσην ἐμειδίασε πικρῶς.

— Προφυλάττεσθε μετὰ μεγάλης τέχνης ὄπισθεν τῆς ιδιότητος ὑμῶν ὡς δικαστικῶ ὑπαλλήλου, ἀνταπήντησεν. Ἄλλ' ἐγώ, κύριε, δὲν εἶμαι συμβολαιογράφος, τολμῶ δὲ νὰ προβῶ εἰς ὑποθέσεις, διὰ νὰ κατορθώσω ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν. Ἄ! δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ μαντεύσω ὅτι ἀπροσδόκητον δυστύχημα ἐπλήξε τὸν φίλον μου. Ναί, εἶμαι βέβαιος ὅτι τῷ συνέβη μέγα δυστύχημα.

— Πιθανόν.

Ὁ Ὀλλανδὸς επανέλαθε μετὰ ζωνρότητος :

— Πωλεῖ τὸ μέγαρόν του Μήπως ἀπώλεσε σπουδαῖα χρηματικά ποσά; ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακόν εἶπατε μίαν μόνον λέξιν, κύριε, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσπέρην, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, θὰ ἔχετε εἰς τὴν διάθεσίν σας πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων, ἐν ἑκατομμύριον, τὸ ποσὸν τέλος, τὸ ὅποιον σᾶς ἀναγκαῖοι.

Ὁ κ. Κορβιζιέ ἐμεινε πρὸς στιγμὴν κατὰπληκτος ἐκ τῆς γενναιοδωροῦ τάσεως τοῦ Ὀλλανδοῦ τραπεζίτου.

— Λοιπόν, επανέλαθεν οὗτος, δὲν μοὶ ἀποκρίνεσθε;

— Ἐξίσταμαι θαυμάζων σας.

— Εἶτα, κινήσας τὴν κεφαλὴν, ἐξήκολούθησεν :

— Εἶμαι, ὡς σᾶς εἶπον, συμβολαιογράφος τοῦ κόμητος Δελασέρ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐγὼ ἠγόρασα ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, ὀλίγον πρὸ τῶν γάμων του, τὸ μέγαρον, τὸ ὅποιον εἶμαι σήμερον ἐπιφορτισμένος νὰ πωλήσω. Γνωρίζω λοιπὸν πολὺ καλὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω ὅτι δὲν διατρέχει χρηματικὴν στενωχωρίαν.

— Ἄ! υπέλαθεν ὁ Βᾶν Ὅσσην.

— Βεβαίως, ἐξήκολούθησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἡ περιουσία τοῦ κόμητος Δελασέρ δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν τοῦ ἐν Ἀμστελδάμῳ εἰκου Βᾶν Ὅσσην, ἀλλ' οὐδὲν φοβεῖται ὁ κόμητος Δελασέρ οἰκονομικὸν δυστύχημα μετὰ κεφαλαίου πέντε ἑκατομ-

μυρίων φράγκων εἰς ἀσφαλῆ χρεώγραφα.

Ὁ τραπεζίτης συνωφρῶθη ὀλίγον.

— Τότε, κύριε, εἶπεν, εἶναι φοβερώτερον, ἢ ὅσον ὑπέθεσα, τὸ δυστύχημα τοῦ φίλου μου.

— Ἄγνοῶ, ἀπεκρίθη, μετὰ τῆς προτέρως ἀπαθείας ὁ κ. Κορβιζιέ.

— Καλὰ, δὲν ἤξεύρει, ὡς ἐγώ, τίποτε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βᾶν Ὅσσην.

Ἠγέρθη καὶ λαθῶν τὸν πῖλόν του :

— Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν, κύριε, εἶπε.

— Σᾶς ἀκούω.

— Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπετε ποῦ κατοικεῖ τώρα ὁ κόμητος Δελασέρ;

— Καὶ πάλιν, κύριε, λυπούμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Πῶς! Εἶσθε συμβολαιογράφος καὶ ἐντολοδόχος του καὶ ἀγνοεῖτε ποῦ κατοικεῖ;

— Ἄγνοῶ, κύριε. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν κατὰ τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ κόμητος Δελασέρ ἦλθε καὶ μοὶ εἶπεν :

« Ἀναχωρῶ ἐκ Παρισίων καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθω πλέον ποτέ. Εὐαρεστήθητε νὰ ἐκποιήσητε τὸ μέγαρόν μου μετὰ τῶν ἐπίπλων ἐὰν θέλῃ ὁ ἀγοραστής, ἄλλως ἐκθέσατε εἰς πλειστηριασμὸν τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ἀσπρόρουχα. Δὲν σᾶς λέγω ποῦ θ' ἀποκαταστήθῃ, διότι καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὸ ἀγνοῶ. Θὰ σᾶς γράψω εὐθύς ἄμα ἀποφασίσω, ἀλλὰ δὲν θὰ λάβητε ἐπιστολὴν μου πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μνηῶν ».

— Ἄλλο τι δὲν μοὶ εἶπεν ὁ κόμητος Δελασέρ, ἐξήκολούθησεν ὁ Κορβιζιέ. Ἐπειδὴ ἦτο πολυασχολὸς καὶ ἀνήσυχος, ἐνόησα ὅτι κατετρίχετο ὑπὸ σπουδαίας μερίμνης ἢ ἴσως ὑπὸ μεγάλης λύπης. Ἐὰν ἦμην μόνον φίλος του, ὡς σᾶς, κύριε Βᾶν Ὅσσην, καὶ οὐχὶ καὶ συμβολαιογράφος του, ἴσως θὰ ἐτόλμων νὰ τὸν ἐρωτήσω, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ πράξω. Γνωρίζετε, κύριε, τί νιτρόπω σκέπτομαι καὶ ἐνεργῶ κατὰ τινὰς δυσχερεῖς περιστάσεις. Ὁ συμβολαιογράφος εἰς τὰς σχέσεις του πρὸς τοὺς πελάτας του ὀφείλει νὰ εἶναι εἰς ἄκρον ἐχέμυθος. Ἐσκέφθη, καὶ ὀρθῶς, νομίζω, ὅτι ἀφοῦ ὁ κόμητος Δελασέρ δὲν μοὶ ἀνεκοίνωσε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίου ἀποφάσεώς του ἐπεθύμει νὰ μὴ γνωρίζω τὴν αἰτίαν. Ὑπῆρχε λοιπὸν μυστικόν, τὸ ὅποιον ὤφειλον πρῶτος νὰ σεβασθῶ.

— Δὲν ἀντιλέγω, κύριε, ἀνταπήντησεν ὁ Ὀλλανδός. Λυπούμαι σφόδρα, τὸ ὁμολογῶ, διότι τὸ πρὸς ὑμᾶς διαβημά μου ἀπέβη εἰς μάτην, μοὶ ὑπολείπεται νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρήσητε, διότι σᾶς ἐνόηχθησα.

— Δὲν μὲ ἠνοχλήσατε κύριε, ἐξ ἐναντίας, εἶμαι κατευχαριστημένος ὅτι σᾶς ἐγνώρισα, καὶ πιστεύσατε ὅτι λυπούμαι μεγάλως, διότι δὲν ἠδύνηθην νὰ σᾶς δώσω τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἠλπίζατε νὰ λάβετε.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχαιρετίστησαν, ὁ δὲ συμβολαιογράφος προέπεμψε τὸν Ὀλλανδὸν τραπεζίτην μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου του.

Ὁ Βᾶν Ὅσσην ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ τεθλιμμένος ἐφθασεν ἥρῃα βαδίζων ἐπὶ τοῦ πεζοδρόμιου.

— Ἀτυχῆ κόμητι Δελασέρ, ἔλεγε καθ'

ἑαυτὸν ποῖον τῷ ἐπῆλθε δυστύχημα; ποῦ μετέβη; πότε θὰ τὸν ἐπανιδῶ;

Ἐστέναζε μυχίως καὶ ἐδάκρυσε. Βεβαίως ἦτο πράγματι φίλος τοῦ κόμητος Δελασέρ.

— Ἄ! ἐψιθύρισε σείων τὴν κεφαλὴν.

Καταλείπομεν τὸν Βᾶν Ὅσσην ἀσχολεύμενον περὶ τῶν ὑποθέσεων του, δι' ἧς ἦλθεν εἰς Παρισίους, εἶτα δ' ἐπιστρέφοντα εἰς Ἀμστελδάμον, ἀλλὰ βραδύτερον ὁ ἀναγνώστης θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀνεύρῃ τὸ συμπαθητικὸν τοῦτο πρόσωπον.

Γ'

Τὸ δυστύχημα.

Ἦδη ἄς γνωρίσωμεν τί συνέβη κατὰ τὴν ὁδὸν Βερρὶ ἐν τῷ μεγάρῳ Δελασέρ.

Τῇ προτερείᾳ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἰ κάτοικαι τῆς ὁδοῦ ἐξεπλάγησαν τὰ μάλιστα ἰδόντες τὴν ἐπιγραφὴν, δι' ἧς ἀνηγγέλλετο ἡ πρὸς πώλησιν ἐκθεσις τοῦ μεγάρου, ὁ κόμητος Δελασέρ ἠγέρθη, ὡς συνείθιζε νὰ πράττει, τῇ ἕκτη πρωϊνῇ ὥρᾳ. Νίψας τὸ πρόσωπον καὶ κτενίσας τὴν κόμητιν καὶ τὸν πώγωνα, ἄτινα ἤρξαντο νὰ λευκαίνωνται, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του καὶ διελθὼν διὰ τοῦ σπουδαστηρίου ἠνείκεν ἡρέμα θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἡ μικρὰ Λουκία ἐκοιμάτο πάντοτε πλησίον τῆς τροφῆς αὐτῆς, μολονότι ἀπὸ πολλῶν μνηῶν εἶχεν ἀπογαλακτίσει αὐτὴν μετέβη δὲ, ὡς ἔπραττε κατὰ πάσαν πρωϊάν, ἵνα ἀφήσῃ τὸ πατρικὸν αὐτοῦ φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ παιδίου. Ἄλλ' οὔτε ἡ Λουκία οὔτε ἡ τροφὸς εὐρίσκειτο ἐκεῖ. Ἐπλησίασεν ὁμοῦς τὸ κενὸν λίκνον καὶ ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, παρατηρῶν μετὰ τινος ἐκτάσεως τὸ μικρὸν κοίλωμα, ὅπερ ἡ κεφαλὴ τοῦ μικροῦ εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

Βεβαίως ἡ κόμησσα ἀφύπνισθη ἐνωρίς καὶ παρεκάλεσε τὴν τροφὴν νὰ τῇ φέρῃ τὴν θυγατέρα της. Ὁ κόμητος Δελασέρ ἐσκέφθη οὕτω καὶ ὑπεμειδίασε, χαίρων ὅτι ἐμελλε νὰ εὕρῃ τὴν μητέρα κρατοῦσαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸ θυγάτριον. Ἀκροποδητὴ βαδίζων διηθύνθη πρὸς θύραν, ἣν ἠνείκε μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ παρατήρησεν, ἀλλὰ δὲν προσέβαλε τὰ βλέμματά του ἡ χαρίεσσα σκηνή, ἣν ἀνέμενε νὰ ἴδῃ. Ὁ θάλαμος τῆς κομήσεως ἦτο ἔρημος. Ἐκπληκτος ὤθησεν ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Παρατήρησε τότε ὅτι ἡ κλινοστρωμνὴ ἦτο ἄθικτος, τοῦτο δ' ἐμαρτύρει ὅτι ἡ κόμησσα Δελασέρ δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἐκεῖ τῇ προτερείᾳ. Καὶ ὁμοῦς εἰς οὐδεμίαν μετέβη ἐσρτήν, καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθη τοῦ συζύγου της, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, λέγουσα ὅτι εἶχε μεγάλην ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ κόμητος Δελασέρ, ὑπὸ ἀνεκφράστου κατὰληφθῆς ἀγωνίας, ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν ἐντρομα βλέμματα. Ἐσπαράσσεται ἡ καρδία του, φοβουμένου φοβερόν τι δυστύχημα ἠσθάνετο τὸν λάφυγγά του πιεζόμενον καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρθρώσῃ λέξιν τὸ αἶμα ἀνέβη εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐβόμβουον τὰ ὄψα αὐτοῦ ὡς ἦχος κώδωνος, ἐσκοτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἐκλονήθη, ὡς εἰ σφοδρὸν

κατὰ κεφαλῆς ἢ κατὰ μέσον στῆθος ἔλαβε κτύπημα.

— Ὡ! ὦ! ἐτραύλισε θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ὁ δυστυχῆς προσηθάνατο φοβερὸν δυστύχημα, μολοντί οὐδὲν εἰσέτι ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Αἴφνης, ἀπήστραψαν οἱ βλοσυροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ καὶ ὀρμήσας πρὸς τινὰ θύραν ἤνοιξεν αὐτὴν μετὰ πυρετώδους χειρὸς. Εὐρέθη ἐν ἀντιθαλάμῳ, ἐνώπιον τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ.

Οὗτοι ἰδόντες τὸν κύριον αὐτῶν ὠπισθοχώρησαν.

Πλὴν τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ τοῦ θυρωροῦ ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ἡ τροφός, καθήμενη ἐν τινὶ γωνίᾳ, ἔκλαιε, κρύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπηρετῶν, ἰστάμενοι ὄρθοι, προσέβλεπον ἀλλήλους φαινόμενοι τεθλιμμένοι.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἔδραμε πρὸς τὴν τροφὸν καὶ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς.

— Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; ἠρώτησε μὲ βραγχυῶδη φωνήν.

Ἡ γυνὴ ἀνεπήδησε καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν δεικνύουσα τὸ δακρύβρεκτον αὐτῆς πρόσωπον· ἀντί ὅμως ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν γενομένην αὐτῇ ἐρώτησιν, ἤρξατο νὰ ὀλολύξῃ καὶ νὰ στεναζῇ ὑποκώφως.

Ὁ κόμης ἔστρεψεν αἴφνης τὸ πρόσωπον πρὸς τοὺς λοιπούς.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σας; ἠρώτησε τὴν θαλαμηπόλον τῆς κομῆσης.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐστέναξε καὶ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Διατί λοιπὸν δὲν μοῦ ἀποκρίνεσαι; ἀνέκραξεν ὁ κόμης Δελασέρ μὲ ἤχηρὰν φωνήν.

— Καὶ δραξάμενος τῆς θαλαμηπόλου ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ βιαίως κινήσας αὐτήν,

— Ἔλα, ἐπανέλαβε μετὰ μεγάλης μαγνίας, τί ἤξεύρεις; Ὀμίλει, ὀμίλει, σοὶ λέγω, σὲ διατάττω!

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, κύριε κόμη, τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος τρέμουσα σύσσωμος.

— Ποῖαν ὥραν ἀφήκες χθὲς τὸ ἐσπέρας τὴν κυρίαν σου;

— Ἡ κυρία μοῦ εἶπε ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὰς δέκα καὶ μιστὴ καὶ νὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ, διότι δὲν μ' ἔχρειάζετο. Καὶ ὅτε μετ' ὀλίγον κατέβηκα, εὐρέθηκα τὴν παραμάνναν, ἡ ὁποία ἔχυε πικρὰ δάκρυα. Τὴν ἠρώτησα, καὶ δὲν μοῦ ἀπεκρίθη. Τότε ἀνήσυχος καὶ κατατρομαγμένη ἐμβῆκα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας. Εἶδα εὐθὺς ὅτι τὸ κρεβάτι τῆς ἦτο ὅπως τὸ εἶχα χθὲς, καὶ ἐνόησα ὅτι δὲν ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Δελασέρ ἐγένετο ὡς σουδάριον λευκόν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπήστραπτον ὀλονέν.

— Ἐγὼ, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ φροντιστῆς τῆς οἰκίας, ἠπόρησα ὅταν ἤρα ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔθεσε πολλακίς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου,

ὅπερ ἦν περιρρυτον ἐξ ἰδρώτος. Εἶτα, πλησιασας τὴν τροφόν,

— Ἦμπορεῖς τᾶρα νὰ μοὶ ἀποκριθῆς, τῇ εἶπε μετὰ πνιγομένης φωνῆς.

Ἡ τροφός ἀπέμαξε ταχέως τὸ πρόσωπον καὶ ἠγέρθη. Οἱ λοιποὶ ὑπηρετῶν ἐνόμισαν ὅτι ὄφειλον ν' ἀποσυρθῶσι καὶ διηυθύνθησαν πάντες πρὸς τὴν θύραν.

— Σταθῆτε, τοῖς εἶπεν ὁ κόμης μετ' ἐπιτακτικῆς φωνῆς.

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν φροντιστὴν,

— Θεόδωρε, ποῦ εἶναι ὁ ἀμαξηλάτης; ἠρώτησε.

— Περιποιεῖται τοὺς ἵππους τοῦ, νομίζω.

— Γνωρίζεις ἄρα γε ὅτι ἡ κόμησσα Δελασέρ δὲν ἐκοιμήθη ἐδῶ τὴν νύκτα;

— Ὅχι, κύριε κόμη.

— Καλὰ, καὶ ὁ θυρωρός;

— Οὐδ' αὐτὸς γνωρίζει τίποτε.

— Λοιπὸν, Θεόδωρε, ἰδοὺ αἱ διαταγαί, τὰς ὁποίας ἔχω, καὶ σὲ ἐπιφορτίζω νὰ προσέχῃς διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτέλεσιν. Σήμερον ὅλαι αἱ θύραι τοῦ μεγάρου θὰ μείνωσι κλεισμέναι καὶ ὁ θυρωρός δὲν θ' ἀφήσῃ κανένα νὰ εἰσέλθῃ, ἐννοεῖς, κανένα, οὐδὲ θὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τοῦ θυρωρείου τοῦ.

Πρὸς τοῦτοίς, σὰς διατάττω ὅλους, κανεὶς ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μεγάρου. Εἴθε ὅλοι πιστοὶ καὶ γενναῖοι ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ διανοηθῆ κανεὶς νὰ παραβῇ τὴν διαταγήν μου.

Οἱ θεράποντες ὑπεκλήθησαν εὐσεβάστως.

— Θεόδωρε, μ' ἐνόησας; ἐπανέλαβεν ὁ κ. Δελασέρ.

— Ναί, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ φροντιστής, ἠμπορεῖτε νὰ βασισηθῆτε εἰς ἡμᾶς.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σὰς εἶπω, δύνασθε ν' ἀποσυρθῆτε.

Οἱ θεράποντες ἐξῆλθον.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κύριος Δελασέρ πρὸς τὴν τροφόν, εἴμπορεῖς νὰ ὀμιλήσῃς, σὲ ἀκούω. Τί ἔτρεξε;

— Ἄ! κύριε κόμη, ἐὰν τὸ ἤξευρα... Κύριε κόμη, νὰ μὲ συγχωρήσετε.

— Περιττόν, δὲν σὲ θεωρῶ ποσῶς ἐνοχόν. Τὸ παιδί μου τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν κούιναν τοῦ πῶς ὅμως; αὐτὸ θέλω νὰ μάθω. Λέγε λοιπὸν!

Κατάκοπος ὁ κύριος Δελασέρ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρον.

— Χθὲς τὸ βράδυ, εἶπεν ἡ τροφός, ἐπλάγιασα πρὶν τῶν δέκα. Τὸ παιδί ἐκοιμάτο ἡσυχὰ μὲ ἀνοικτὰ κομμάτι τὰ χεῖλάκια του καὶ γελαστά· ἀπεκοιμήθηκα καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον, μέσα δὲ εἰς τὸν βαθὺν μου ὕπνον ἤκουσα ἔξαφνα θόρυβον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐξύπνησα. Μισοσηκώθηκα στὸ κρεβάτι καὶ εἶδα τὴν κυρίαν κόμησσαν σκυφτὴ ἐπὶ τὴν κούιναν τοῦ παιδιοῦ. Δὲν εἴμπορῶ νὰ σὰς πῶ τί ὥρα ἦτο, κύριε κόμη, εἰξεύρω ὅμως πῶς δὲν εἶχα πολλὴ ὥρα ποῦ κοιμήθηκα.

— Ἄ! σὲ εἴθε, κυρία κόμησσα; τῆς εἶπα.

«— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀπεκρίθη. Ἡθίλησα νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου πρὶν κοιμηθῶ· εἶναι ζυπνητό, γιὰ ἰδέ το, ἀπλῶναι τὰ χεράκια του· θὰ τὸ παρῶ νὰ κοιμηθῇ μαζὶ μου».

— Τῆς εἶπα πῶς τὸ μικρὸ εἶναι ἀνήσυχον καὶ ὅτι βέβαια θὰ τὴν ἐκούραξῃ.

«— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίθη, δὲν θὰ μὲ κουράσῃ διόλου. Ἐπειτα, ἂν ἴδω πῶς δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸ κρατήσω κοντὰ μου, θὰ τὸ βάλω πάλιν ἐπὶ τὴν κούιναν του. Μὲ συγχωρεῖς, παραμάννα μου, διότι σὲ ἐτάραξα, ἐπρόσθεσε, ἡσυχασε καὶ κοιμήσου».

— Καὶ ἐπῆρε τὸ παιδί ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ ἐβγήκε ἐξω. Τί εἴμποροῦσα νὰ πῶ, κύριε κόμη; τίποτε. Ἐπειτα ποτὲ δὲν πῆγε ὁ νοῦς μου νὰ ὑποθέσω... Ἐναναπλάγιασα, καὶ γρήγορα-γρήγορα μ' ἐπῆρ' ὁ ὕπνος. Ἐξύπνησα στὰς πέντε, ἐπλύθηκα εὐθὺς καὶ ἐνδύθηκα, ὕστερα ἐκάθησα κ' ἐπερίμενα προσεκτικὰ νὰ μὲ φωνάξῃ ἡ κυρία. Ἐπέρασε μιὰ ὥρα. Δὲν ἤκουσα τίποτε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἐσκέφθηκα πῶς εἴμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀνάγκη τὸ μικρὸ νὰ τὸ ἀλλάξω, ἀπεφάσισα κ' ἐμβῆκα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας. Καθὼς ἡ Μαρκελίνα, κύριε κόμη, εἶδα καὶ ἐγὼ πῶς ἡ κόμησσα δὲν ἐκοιμήθηκε ἐκεῖ, καὶ ἤμουν βεβαία πῶς δὲν ἦτο κοντὰ σας, διότι εἶχα ἀκούσει νὰ φωνάζετε τὴν θαλαμηπόλον σας. Αὐτὰ ἔμπορῶ νὰ σας πῶ, κύριε κόμη, εἶπεν ἐν τέλει ἡ τροφός.

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ κ. Δελασέρ, ἐγερθεῖς.

Ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσε σιωπηλὸς καὶ σιωπρῶν, ἔπειτα δ' ἐπανέλαβε:

— Ἦκουσες τί εἶπα πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς ὑπηρετᾶς μου; ἡ διαταγή, τὴν ὁποίαν ἐδῶκα, νὰ μὴ βγῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ μέγαρον, ἀφορᾷ καὶ σὲ.

Ἐπὶ τούτοις ἐξῆλθε πορευθεὶς ἡρέμα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Τότε ἐξερράγη ὡς βροντὴ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ, ἧς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατήσῃ μέχρι τοῦδε ἤρξατο νὰ βαλλῇ κραυγὰς λύσσης καὶ φοβεροῦς στεναγμούς, καὶ ἐφέρετο ἐντὸς τοῦ δωματίου ὡς μανιῶδης λέων ἐν τῷ κλωβῷ αὐτοῦ. Συνέστρεψε χεῖρας καὶ βραχίονας, ἀπέσπα τὴν κόμην καὶ ἐνεπήγγυε τοὺς ὀνυχας εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους, ἐξαντληθὲς, ἀσθμαίνων καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς του, ἧτις ἦδη ἦν ὑπερβεβαία, κατέπεσεν ὡς ἄψυχος ὄγκος ἐπὶ ἐδράνου.

Ἐν τῇ παντελεῖ ταύτῃ ἐκλύσει τῶν ὀνυχῶν του διετέλεσεν ἐπὶ ὥραν ὡς ἐγγιστα. Εἶτα ἐξέβαλεν αἴφνης μύχιον στεναγμὸν καὶ ἤρξατο κλαίων ὡς παιδίον· μετὰ ταῦτα ἐξερρήγγυτο ἡ ὀδὸν του.

Τὰ δάκρυα ὅμως καὶ αἱ οἰμωγαὶ ἀνεκούφισαν τὸν ἀτυχῆ. ὅστις ἤρξατο νὰ σκέπτηται, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ἀπὸ τῆς ἀπαισίτου ἀνακαλύψεως.

Οὐδεμία πλέον ἠδύνατο νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ ἀμφιβολία, εἶδε νὰ πεισθῇ ὁ κόμης ἀπέναντι τῆς ἐναργείας τῶν πραγμάτων.

Ἡ κόμησσα Δελασέρ, ἡ σύζυγός του, ἀπῆλθεν, ἀποδράσα ἐκ τοῦ μεγάρου τὴν νύκτα, ὡς κλέπτρια, συμπαραλαβοῦσα καὶ τὸ τέκνον τῆς. Δὲν ἠρωτᾶτο ὁ ἀτυχῆς διατί ἀπέδρα. Φεῦ! Τὸ ἐμάντευεν.

Οὐδὲν ἀνεγαίτισε τὴν ἀθλίαν, οὐδὲν, οὔτε τοῦ σκανδάλου ὁ φόβος, οὔτε ἡ σκέψις περὶ τοῦ μέλλοντος, ὅπερ προητοίμαζεν εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, οὔτε τὸ ὄνειδος, ὅπερ προσῆπεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου αὐτῆς, οὔτε

τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας, ὅπερ ἐνεκόλαπτεν εἰς τὸ μέτωπόν της.

Δ

Ἡ ἐπιστολή.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἠγέρθη καὶ ἀνηρέυνα διὰ τοῦ βλέμματος περίξ τοῦ δωματίου.

— Ἄ! ὑπέλαβεν αἴφνης ἀνασκιρτήσας.

Τὰ βλέμματά του ἔπασαν ἐπὶ ὠραίου μικροῦ ἐπίπλου χρησιμεύοντος ὡς γραφείου, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἐπιστολή, ἧς ἡ θεὰ προῦκάλεσε τὴν ἀναφώνησιν τοῦ κόμητος, ὅστις, ὡς τίγρις ἐφορμῶσα κατὰ τῆς λείας της, ἔδραμε καὶ ἤρπασε τὴν ἐπιστολήν. Ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς κομητῆσος καὶ ἤρξατο τρέμων σπασμωδικῶς. Ὡς ὑπέθεσεν, ἡ ἐπιστολή ἀπευθύνετο πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς, οἰονεὶ διστάζων νὰ μάθῃ τῆς ἐπιστολῆς τὸ περιεχόμενον. Ἐπὶ τέλους μὲ χεῖρα τρέμουσαν συνέτριψε τὴν σφραγίδα. Ἐσταμάτησεν ὀλίγον, διότι ἐσκοτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ εἶτα ἀνέγνωσεν. Ἡ ἐπιστολή περιεῖχε τὰ ἐξῆς :

Κύριε Κόμη,

Εἰμὶ ἀτυχής. Ἐπρόβωκα τὴν ἐμπιστοσύνην σου, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὤφειλον εἰς τὸν σταθερὸν σου ἔρωτα καὶ εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Σὲ ἠπάτησα, κύριε κόμη, καὶ ἐγενόμην ἀναξία σου. Τὸ ὄνομα, ὃ μοὶ ἔδωκας, δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον· δὲν δικαιούμαι πλέον νὰ τὸ φέρω. Καταδικάζω ἑμαυτὴν μόνην μου, ἀπερχομένη τῆς οἰκίας σου.

Δὲν θ' ἀκούσης πλέον περὶ ἐμοῦ νὰ γίνηται λόγος, κύριε κόμη, ἐσσεῖ ἔσομαι νεκρὰ διὰ τὸν κόσμον.

Ὅσον ἀναξία ὅμως καὶ ἂν εἶμαι, κύριε κόμη, εἰμὶ μήτηρ, καὶ, ὡς γινώσκεις, ἀγαπῶ τὸ τέκνον μου. Φεῦ! τὸ ἀγαπᾶς καὶ σύ... Ἄ! θὰ μὲ καταρασθῆς... Ἐπεθύμουν νὰ σοὶ τὸ ἀφήσω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλίπω τὸ τέκνον μου! Πρέπει νὰ ἀπέλθω τῆς οἰκίας σου καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ παραλάβω τὸ τέκνον μου!

Γγίαινε, κύριε κόμη.

ΕΛΕΝΗ

Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινεν ἐμβρόντητος ὁ κόμης Δελασέρ, θλίβων τὴν ἐπιστολήν διὰ τῶν συνεσταλμένων δακτύλων αὐτοῦ. Τὸ βλέμμα του ὠμοίαζε πρὸς βλέμμα παράφρονος. Αἴφνης τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεστάλησαν φρικωδῶς, καὶ πατάξας βιαίως τὸν πόδα,

— Ἄ; τὴν ἀθλίαν! ἀνέκραξε, καὶ πάλιν ὑπὸ μανίας κυριευθεὶς· μοῦ ἀφῆρσε τὰ τὰ πάντα διὰ μᾶς, τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ζωὴν μου! Δὲν τῆ ἤρκεσεν ὅτι μὲ ἠτίμασεν, ὅτι ἐμόλυνε τὸ ὄνομά μου, ἀλλὰ μοῦ ἔκλεψε τὴν κόρην μου, τὴν Λουκιάνου μου, τὸ φῶς μου! Ἄχ! ἀθλία! Ὡ ναί, σὲ καταρῶμαι, μιὰρὸν πλάσμα, σὲ καταρῶμαι! Ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι μοῦ ἐπλήγωνε τὴν καρδίαν. Τίς οἶδε; Ἦλπιζεν ἕως ὅτι μαθηθῶν τὴν διττὴν ἀτιμίαν της, θὰ ἐπιπτον κεραινόπληκτος. Ν' ἀποθάνω, ἐγώ! Ὁχι, ὄχι. Καὶ τί θ' ἀπεγίνετο ἡ κόρη μου;

Καὶ ὀρθωθείς ἀνέκραξε :

— Τώρα θέλω νὰ ζήσω διὰ τὸ τέκνον μου, δι' αὐτὸ καὶ μόνον.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανέλαβε :

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΟ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Δὲν βλέπετε ὅτι περιπατεῖ κάμπουσα τὰς κνήμας καὶ στρεφομένη ἐπὶ τῶν λαγῶνων;

— Ποσῶς.

— Δὲν βλέπετε ὅτι τὴν στενοχωρεῖ τὸ φόρεμά της. Λοιπὸν παρατηρήσατε. Τί σὰς ἔλεγα ὅταν μετεβαίνομεν εἰς Δέξ; Ἐνθυμηθῆτέ το καὶ ἴδετε ὅτι εἶναι ἀληθές. Εἶναι ἔγκυος.

Ὁ Βονέ ἠτένισε δι' ἀγρίου βλέμματος τὴν κυρίαν Κόλλας.

— Σὰς πειράζει αὐτό, ἀλλ' εἰς μάτην θὰ τὸ ἀρνηθῆτε, διότι εἶναι, εἶναι.

Καὶ ἐσταμάτησεν ἵνα ἀνακοινώσῃ τὴν εἰδησιν ταύτην εἰς τὰς ὀπισθεν αὐτῆς ἐρχομένας.

Δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ὁ Βονέ. Ἡ ταλαίπωρος κυρία Δραπιέ δὲν ὑπῆρχε πλέον διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, ὁ Δερῶδης εἶχεν ἐπανέλθῃ, ἔδει λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἰουλιανήν.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, μετέβη παρὰ τῆς κυρίας Βοσμορῶ, ἔνθα εὔρε τὴν Ἀννέταν μόνην μετὰ τῆς κυρίας Ἀμιλώ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου.

— Μήπως ἡ κυρία μήτηρ σας καὶ ἡ δεσποινὶς ἀδελφὴ σας ἐξῆλθον;

— Ὁχι, ἡ μήτηρ μου συνεκινήθη πολὺ ἐκ τῆς θλιβερᾶς ἱεροτελεστίας τῆς σήμερον, καὶ εἶναι ἀπόψε νευρική ἡ ἀδελφὴ μου ἀνῆλθε διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ κατακλιθῇ.

— Τί δυστύχημα, εἶπεν ἡ κυρία Ἀμιλώ, ἧτις ἀρίστως ἠνώνησεν ἐκ τῆς φυσιολογίας τῆς ἐγγονῆς της ὅτι ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κυρίας Δραπιέ.

— Ὁ κύριος Δερῶδης, ἠρώτησεν ἡ Ἀννέτα μετ' ἀδιαφορίας, δὲν σὰς εἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ ἀπόψε;

— Ὁχι, δεσποινίς! ἀπεκρίθη ὁ Βονέ, ἀγανακτήσας διότι ἡ νεᾶνις τῷ ὠμίλει οὕτω περὶ τοῦ Δερῶδη.

Ἰδὼν ὅμως ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Ἀννέτας τὴν ταραχὴν, ἣν ἐπροξένησεν αὐτῇ ἡ ἀπάντησίς του, ἠσθάνθη συμπάθειαν.

— Εἶναι ὅμως ἀληθές, προσέθηκεν, ὅτι δὲν τῷ εἶπον ὅτι θὰ ἔλθω.

Ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν σιγή, ἧς ἐπαφελήθη ἡ κυρία Ἀμιλώ :

— Καὶ ἦτο μόνις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, εἶπε συνεχιζούσα τὴν ἰδέαν της.

Ὁ Βονέ ἔλαβε τὸ τετράδιον καὶ ἔγραψε :

— Ὁ θάνατός της ὑπῆρξε γλυκύτερος τῆς ζωῆς της κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἔτος.

— Ὁ θάνατος δὲν εἶναι τίποτε διὰ τοὺς ἀπερχομένους, εἶναι ὅμως φοβερός διὰ τοὺς ὑπολειπομένους. Ἡ μικρὰ ἐκείνη κόρη τί θὰ γείνη; Ὅθι φροντίσωμεν μὲν ἡμεῖς ἐνόσφ εἶναι εἰς τὴν τροφόν, ἀλλ' ἔπειτα;

— Μήπως ὁ κύριος Δερῶδης σὰς εἶπέ τι

περὶ τῆς μητρὸς του; ἠρώτησεν ἡ Ἀννέτα.

— Ἐμαθον ὅτι ἐθεραπεύθη. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπανείδατε ἀφ' ἔτου ἐπανῆλθεν;

— Ὁχι.

Ὁ Βονέ ἐσκέπτετο, ἂν ἡ ἀπουσία του αὐτῆ πρὸ ἑξ ἡμερῶν καθίστα περιττὸν τὸ διάβημά του, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἀννέταν.

— Πῶς δὲν τὸν εἶδετε ἀκόμη; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε· βεβαίως ἐνόμισεν ὅτι διερχόμεθα ὄλον τὸν καιρὸν μας παρὰ τῆς κυρίας Δραπιέ.

— Δὲν ἦλθε ποτὲ εἰς τῆς κυρίας Δραπιέ;

— Ὁχι, τοῦλάχιστον, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖ.

Ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ἐκείνων ἦν δυσκολώτατον νὰ γνωρίσῃ τί ὑπέκρυπτεν ἡ ἀπουσία ἐκείνη, τὸ βέβαιον ὅμως ἦν ὅτι ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς Ἀννέτας ὁμιλούσης περὶ τοῦ Δερῶδη, καὶ τὸ βλέμμα της ἐδῆλου ἀνησυχίαν καὶ συγκίνησιν. Ὁ Βονέ δὲν εἶχε τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς κυρίας Κόλλας διὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν μία γυνὴ ἦνε ἔγκυος ἢ ὄχι, οὐχ ἦτον εἰς εἶδε τὴν μεταβολὴν τῆς Ἀννέτας, ἧτις ἄλλως τε ἐφαίνετο ἀμηχανοῦσα καὶ στενοχωρουμένη.

Ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ κοπιᾶσῃ ὅ,τι ἔλεγεν ἡ κυρία Κόλλας. Ἐφαίνετο ἀπίθανον αὐτῷ ὅτι ἡ Ἀννέτα ἦτο ἔγκυος.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἦλθεν εἰς τὸ ἀνδρῶν, ἐπὶ τινα δὲ χρόνον μόνον περὶ τῆς Δραπιέ καὶ τοῦ τέκνου της ἐγένετο λόγος.

— Κύριε Βονέ, εἶπεν ἡ Ἰουλιανή, βοηθήσατέ με καὶ εὔρετέ μοι μέσον νὰ δεχθῆ ὁ κύριος Δραπιέ νὰ πληρώσω τοὺς μισθοὺς τῆς τροφοῦ.

— Δὲν εἶμαι πολὺ ἐπιτήδειος νὰ ἐφενρίσκω τοιαῦτα μέσα. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶναι προτιμότερον οὔτε λόγον νὰ κάμετε μετὰ τοῦ Δραπιέ. Βεβαίως θὰ ὁμιλήσῃ αὐτὸς πρὸς τὸν ἀγρότην, θὰ παρέλθῃ ὅμως ἀρκετὸς χρόνος, μέχρις οὗ δυνηθῆ ἀπὸ τῶν λόγων νὰ φθάσῃ εἰς τὰ πράγματα.

Ἢ Βονέ ἐσκέπτετο πῶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τῇ Ἰουλιανῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν, ὅτε αὐτὴ παρεκάλεσε τὴν Ἀννέταν νὰ μεταβῆ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ μήτηρ αὐτῶν ἐκοιμήθη.

Μ' ὄλην τὴν ἀμηχανίαν του ἤρξατο πάραυτα. Καίτοι δὲ ἡ κυρία Ἀμιλώ δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγεν, ἐν τούτοις ἡ παρουσία της ἐνεθάρρυνεν αὐτόν.

— Ἐχω, δεσποινίς, νὰ σὰς ἀναγγείλω τι ἐμπιστευτικῶς, λίαν δύσκολον δι' ἐμέ, λίαν λυπηρὸν δι' ὑμᾶς.

— Δι' ἐμέ;

— Δι' ὑμᾶς πάσας· ἀναγκάζομαι νὰ ὁμιλήσω, διότι ἐκτιμῶ τὴν οἰκογένειάν σας καὶ εὐγνωμῶν πρὸς αὐτήν.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἠρθρίασε· προαίσθημά τι τῇ ἐπιέζε τὴν καρδίαν.

— Λοιπὸν λέγετε ταχέως.

— Ὅτε μετέβην εἰς Δέξ δι' ὑπηρεσίαν, συνεταξίδευσα μετὰ τῆς κυρίας Κόλλας, ἧτις πολὺ μοὶ ὁμίλησε περὶ τῆς δεσποινίδος Ἀννέτας καὶ τοῦ κυρίου Δερῶδη.

Ἐχρότης ἀντεκατέστησε τὴν ἐρυθρότητα τῆς Ἰουλιανῆς.

— Γίνεται ἀληθῶς λόγος ! εἶπεν αὐτῇ.

— Μόνη ἡ κυρία Κόλλας μοι ὠμίλησε, γνωρίζετε δὲ τὴν κακεντρέχειαν τῆς φοβερᾶς γλώσσης τῆς κυρίας ταύτης. Βεβαίως δὲ ὅ,τι εἶπεν εἰς ἐμέ, θὰ τὸ εἶπε καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἤδη.

— Ἀλλὰ τί εἶπεν ;

— Ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀννέτα εἶναι τεθλιμμένη καὶ μελαγχολικὴ, ὅτι μετεβλήθη πολὺ, ὅτι δὲ ὁ Δερόδης εἶναι ἡ αἰτία τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς τε ἠθικῆς καὶ τῆς σωματικῆς. Εἶπε καὶ τι πλεότερον ἀκόμη.

Ἡ Ἰουλιανὴ διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ μὴ τολμῶσα οὐδὲ νὰ ἀτενίσῃ τὸν Βονέ. Ἡ μάμμη τῆς ἰδοῦσα τὴν ταραχὴν τῆς ἠθέλησε νὰ μαθῇ τί συνέβαινε νομίζουσα ὅτι πρόκειται πάντοτε περὶ τῆς οικογενείας Δραπιέ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἀκόμη εἰς τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν Δραπιέ ; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔγραψεν εἰς τὸ τετραδίον : «Θὰ σὰς διηγηθῶ πάντα ταῦτα κατόπιν. Οὐδὲν κακὸν συμβαίνει τῷ κυρίῳ Δραπιέ.»

— Πολὺ καλὰ, τότε, πολὺ καλὰ.

Ὁ Βονέ ὑπέλαθεν :

— Ἡ κυρία Κόλλας μὲ ὑπεχρέωσε νὰ σὰς εἰδοποιήσω περὶ τῆς καταστάσεως. Ἐδίστασα νὰ τὸ πράξω καὶ τέλος ἀπεφάσισα νὰ ἐπιφορτίσω τὴν κυρίαν Δραπιέ μὲ τὴν ἐντολὴν ταύτην. Φθὰς, εὔρον ἀσθενῆ τὴν κυρίαν Δραπιέ ἄφ' ἑτέρου ὁ κύριος Δερόδης εἶχε φύγει ἐκ Φεγιαδῆς. Ἀνέμεινα λοιπὸν. Σήμερον ὅμως, ἐξερχομένη τοῦ κοιμητηρίου ἡ κυρία Κόλλας μὲ ἐπλησίασε καὶ μοι ἐπανάλαβε τὰ αὐτὰ.

Ἀλλὰ πῶς ὁ Βονέ νὰ εἶπῃ εἰς νεάνιδα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα : « Ἡ ἀδελφὴ σας εἶνε ἔγκυος ! » ἡ λέξις ἦν λίαν βαρεῖα.

Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ἐξηκολούθησε :

— Πρὸς Θεοῦ, δεσποινίς, βλέπετε τὴν ταραχὴν μου ὑπάρχουσι λέξεις, τὰς ὁποίας μία γυνὴ δύναται νὰ εἶπῃ εἰς ἕνα ἄνδρα, τὰς ὁποίας ὅμως ὁ ἄνθρωπος οὐτος δὲν δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς νεάνιδα, τὴν ὁποίαν σέβεται. Ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐπεταί ὅτι πρέπει ὁ κύριος Δερόδης νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Ἀννέταν.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, ἀλλ' ὅτε ἠνόησεν ἐψιθύρισε :

— Ναί... ἐννοῶ.

— Ἄ ! δεσποινίς, συγχωρήσατέ με διὰ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν σὰς ἐπροξένησα.

Ἐκείνη ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ἐπράξατε ὡς φίλος καὶ σὰς εὐχαριστῶ : οὐδεὶς ἐκ τῶν γνωστῶν μας δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μοι ὁμιλήσῃ ὡς ὑμεῖς.

Χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ αὐτάς, ἡ κυρία Ἀμιλῶ τοὺς παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως. Τί συνέβαινε λοιπὸν ; Ἐβλεπε τὴν ἀγωνίαν τῆς Ἰουλιανῆς καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ Βονέ καὶ ἀνησύχει.

— Μὴ λησμονῶμεν τὴν μάμμη, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ : πρέπει νὰ τῇ ἀποκρύψωμεν τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Βονέ δὲν εἶχε τί πλέον νὰ εἶπῃ, ἂν δ' ἐτόλμα θ' ἀπήρχετο πάραυτα. Ἡ συγκίνησις τῆς Ἰουλιανῆς ἔθλιβεν αὐτόν.

Ἡ γέρθη.

— Δὲν περιμένετε τὴν Ἀννέταν ; εἶπεν ἡ κυρία Ἀμιλῶ.

Ὁ Βονέ διὰ νεύματος ἀπήντησεν ὅτι τοῦτο ἦτο αὐτῷ ἀδύνατον καὶ ἔσφιγγε τὴν τρέμουσαν χεῖρα, ἣν ἡ γραῖα ἔτεινεν αὐτῷ.

Ἡ Ἰουλιανὴ ὠδήγησεν αὐτὸν μέχρι τῆς μεγάλης θύρας.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι δὲν σὰς λέγω τὸ θὰ ἀποφασίσωμεν. Πρὸ παντός πρέπει νὰ ἐξετάσω τὴν ἀδελφὴν μου. Ἐπανεέλθετε αὐριον, σὰς παρακαλῶ. Τίς οἶδεν ἴσως λάβωμεν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σας !

— Θὰ εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅ,τι μὲ διατάξετε. Ἡ μεγαλειτέρα δ' ἔνδειξις τῆς πρὸς με ἐκτιμῆσεώς σας ἔσεται ἡ ἀποδοχὴ τῆς συνδρομῆς μου.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Βονέ προέειδε τὴν θερμότητα τῆς καρδίας του.

Γ'

Ἡ Ἰουλιανὴ ἀνήλθε τάχιιστα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἠνέωξε δὲ τὴν θύραν τὸσον ταχέως, ὥστε ἡ Ἀννέτα, ἥτις ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλίντρου ἀκουμβουῶσα ἐπὶ τινος τραπέζης καὶ διὰ τῶν χειρῶν κρύπτουσα τὸ πρόσωπον, δὲν ἐπρόφρασε ν' ἀπομάξῃ τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ρέοντα δάκρυα.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς ἀδελφῆς τῆς τὴν χεῖρα καὶ διὰ φωνῆς τρεμούσης :

— Ἀννέτα, εἶπεν αὐτῇ, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν : πρέπει νὰ μοι εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ἀννέτα δὲν εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀπαντήσῃ : τὸ δακρύβρεκτον πρόσωπόν τῆς ὠμίλει εὐγλωττότερον αὐτῆς.

— Εἶναι ἀληθές ! εἶναι λοιπὸν ἀληθές ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιανὴ ὀπισθοδρομοῦσα.

Αἴφνης ὅμως ἐπανῆλθε παρὰ τῆ ἀδελφῆς τῆς καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν ἐψιθύρισε :

— ὦ ! δυστυχῆς κόρη ! ταλαίπωρος ἀδελφὴ μου !

Περιεπτύχθησαν ἀλλήλας καὶ ἐκλαιον καὶ αἱ δύο.

— Εἶναι ἀληθές, ἐψιθύριζεν ἡ Ἰουλιανὴ καταπληκτος. Σὺ, Ἀννέτα μου, ἀδελφὴ μου, σὺ, ἡ ὑπερφάνειά σου !

Ἡ Ἀννέτα, κλαίουσα, ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς λέγουσα διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς :

— Ἰουλιανὴ, μὴ μὲ ἀπωθεῖς : ὑποστήριξόν με, σῶσόν με !

— Καὶ δὲν μοι εἶπες τίποτε ...

— Ἥμην τὸσον δυστυχῆς, ὥστε νὰ μὴ τολμῶσω νὰ ὁμιλήσω.

— Καὶ ἐκρύβης ἀπὸ ἐμέ !

— Ἐσχυνόμην τὸσον, ὅταν μὲ παρετήρεις, ὥστε δὲν ἤδυνάμην ν' ἀνοίξω τὰ χεῖλη μου.

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ φίλη σου, ἡ μήτηρ σου ;

— Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο δὲν ἤδυνάμην νὰ ὁμιλήσω.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς λυγμοὶ ἠκούοντο. Εἶτα ἡ Ἰουλιανὴ ἀποσπωμένη τῆς ἀγκάλης τῆς ἀδελφῆς τῆς μετέβη ἵνα κλείσῃ τὰ παράθυρα. Τῆς νυκτός δ' ἐπελθούσης ἐκάθησε πάλιν παρὰ τῆ ἀδελφῆς τῆς, ἣν ἔλαβεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ὡς παιδίον.

— Τώρα, εἰπέ μοι τὰ πάντα, ἐψιθύρισε αὐτῇ χαμηλοφώνως.

— ὦ ! σὲ παρακαλῶ !

[Ἐπετικὴ συνέχεια.]

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ν. Φουσ. Μ ε θ ὡ ν η ν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Α. Νικολ. Σ. Φ. Κ. Ἐνεγράφη φύλλα ἀπεστάλησαν ἀπ' ἀρχῆς. Διότι δὲν ἐλάθωμεν φύλλον σας. — κ. Στ. Α. Α. Ἰ θ ἄ κ η ν. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Σ. Κι ἄ τ ο ν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη. — κ. Ν. Α. Χ α λ κ ἰ δ α. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Μ. Κ. λ φ ἄ ρ σ α λ α. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Εὐστ. Ρ. Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ε ι α ν. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 100. Θὰ συμμορφωθῶμεν τῇ ἐπιστολῇ σας. Ἐγράψαμεν. — κ. Σ. Α. Π. Ἰ θ ἄ κ η ν. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Δ. Δ. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Γ. Σ. φρ. χρ. 42. Ἐγράψαμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν εἰς πάντας τοὺς νέους ἐγγραφέντας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ Γ Ν Η Σ Ι Α Ι

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

Ἀνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθήναι	" 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	(ζφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	ζφ. 9.58	12.12	3.22	—	(άν. —	7.00π	3.10	4.25μ	
Ευλόκασ.	άν. 10.18	9.20π	3.35	4.30μ	Λεχαινά	(ζφ. —	8.47	4.39	6.35
'Ακράτα	ζφ. 11.16	10.54	4.33	6.04	(άν. —	8.53	4.44	6.40π	
Αίγιον	ζφ. 12.26	—	5.29	7.25	Πάτραι	(ζφ. —	11.00	7.05	9.15
Πάτραι	άν. 12.28	5.45π	5.30	3.30μ	(άν. 7.45π	12.10	8.50π	3.00μ	
Λεχαινά	ζφ. 1.29	7.03	6.20	4.45	Αίγιον	άν. 9.12	1.30	10.25	5.15
Πύργος	ζφ. 3.10	9.05	7.40	6.45	'Ακράτα	ζφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
'Ολύμπια	άν. 3.40	7.15π	4.05μ	—	(άν. 10.08	2.25	6.00π	—	
	άν. 5.41	9.48	7.00	—	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16	11.30
	άν. 5.46	9.54	6.45π	—	(ζφ. 12.14	4.18	8.50	1.05	
	ζφ. 7.35	11.45	9.00	—	Κόρινθος	(ζφ. 12.34	4.32	—	2.30*
	άν. 7.15π	12.00	—	4.00	'Αθήναι	ζφ. 3.40	7.30	—	5.50
	ζφ. 8.10	12.55	—	4.55	Πειραιεύς	ζφ. 4.15	8.00	—	6.25

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
'Αργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	'Αργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	—	1.45
Βαρθολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρθολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἔξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ 'Αμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λείος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

'Αθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντὶ ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidling et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγμαίων παντὸς εἶδους ὡς καὶ λιθογραφη-
μένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαρτῶνται σφραγίδες παντὸς
εἶδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεντικνωμένη.
Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐ-
λαιοχρωμάτων — εργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ
ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις
Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ
τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται
εἰς τὸ κουρέιον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατείαν Ὀμονοίας.

NEMEA

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, ἀριθ. 66.

Μὲ 50 λ. χονδρικῶς καὶ 60 λιαν-
κῶς τὴν ὄκταν ἀγοράζετε κ ρ α σ ἰ
'Αγιοργίτικο μαύρον. Ποῦ ; Εἰς
τὴν NEMEAN, ἀπέναντι τοῦ Ξενοδοχείου Κ α ψ ἦ καὶ παρὰ τὴν πλατείαν
τῆς Ὀμονοίας. Προσέτι μαστίχαν, ροῦμι, οὐζον, σαμπάνιες καὶ κονιάκ ἄφθονα.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ
Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑ-
ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πολυ-
μενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκταν.
Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορθεῖων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνι-
στῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν
τούτων. Ὁδὸς Μουδῶν, 11. 14

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ

πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον
παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακῶν 14)
πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδον-
ται λεπτὰ 15. 13

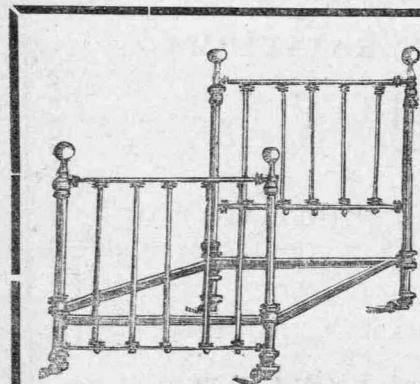

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἶδους τούτου καὶ λα-
θυρινθῶδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν
ὕδουρτικῆς, κρυσταλλοῦρτικῆς καὶ ἀγγειοπλα-
στικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου
τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέψῃ ἐσχάτως τὰ διάφορα κέν-
τρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνό-
ματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἶδους του, ὅπερ
ἐπλουτίσῃ ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία
σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινῆς τῆς τε
πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμένα

ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ

ΚΛΙΝΑΙ κομψόταται, ΚΛΙΝΑΙ στερεώταται,
ἀπαράμιλλοι πρὸς τὰς ἀγγλικὰς, εὐρίσκον-
ται εἰς τὸ κλινοπωλεῖον τοῦ κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρῶν ἀριθμὸς 88.
Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται
εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν
οἷας δῦποτε βλάβης δωρεάν.

'Αγοράσατε κλίνας διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν. 9

ΟΙΝΟΙ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙ- ΕΙΟΥ ΑΔΕΛ. Σ. ΠΑΠΑΝΙ- ΚΟΛΑΟΥ.

Οἱ ἀγνοὶ καὶ εὐδαίεις
ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ καὶ ὁ
σπινθηροβόλος καὶ ἀφρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἰ-
νοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῃ Ἐκ-
θέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀριστάτατον
Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Πρω-
αστείου ἀριθ. 3 παραπλεύρως τοῦ Θεάτρου τῶν Κομφιδίων.
Καμπανίτης ἢ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἢ 1)2
Δρ. 2,50. — Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἢ φιάλη Δρ. 1. — Οἶ-
νος λευκὸς 2 ἐτῶν ἢ ὄκτ' λεπ. 80. — Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν
ἢ φιάλη λεπ. 80. — Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἢ ὄκτ' λεπ. 60.
'Επιστρεφόμενης τῆς φιάλλης ἀποδίδονται λεπ. 25.
Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάδων ἢ ἀνάλογος ἔκπτωσης.

Δοκιμάσατε.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶλ, κομβίων, χειρο-
κτιῶν, μπαστούνιων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν καὶ
εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
Λαίμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντὶ τοῦ ὑπουργείου
τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου
τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρέιον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα,
καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κ ο λ ὶ ν ι α παρὰ τοῦ ἰδίου κατα-
σκευασμένη καὶ πολυμένη γὰτ' ὄκταν εἰς συγκαταδατι-
κὴν τιμῆν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.